

Familie
2022 © Leopold Lindelauff

Familie

DNA of Vertrouwen
(wetenschap of gevoel)

Coauteurs: Miriam Spigt en anderen

Inleiding

U bent waarschijnlijk, net als ik en vele miljarden met ons, ooit door een van uw ouders – vaak zal dat de vader geweest zijn – als geboren gemeld, waarna u door een medewerker van de bevoegde instantie(s) in het daarvoor bestemde systeem bent geregistreerd. Nagenoeg nooit zal een van die medewerkers getwijfeld hebben aan de bewering van uw vader, namelijk dat hij biologisch mede verantwoordelijk is voor uw bestaan. Nooit zal naar een bevestiging middels een DNA – monster gevraagd zijn. Zulke meldingen konden altijd geschieden op basis van vertrouwen, zonder wetenschappelijke tussenkomst. Het ouderschap werd dan ook niet als iets wetenschappelijks beschouwd, net zo min als het fenomeen “familie”. Beide ging om het eerder genoemde vertrouwen – waarbij de Katholieke Kerk erop toezag dat mannen en vrouwen die koppels vormden hun seksuele contacten beperkten tot degene waarmee ze getrouwd waren – én om zoiets als gevoelens. Gevoelens die je als ouder voor je kinderen en als kind voor je ouders hebt. Gevoelens van, ja van wat? Liefde? Verbondenheid? Saamhorigheid? En zijn die dan het gevolg van die bloedband die door DNA bewezen zou kunnen worden? Of is dat simpelweg het gevolg van jaren met elkaar samen te leven? Door bijvoorbeeld samen dezelfde waarden na te streven? Weet u het antwoord? Hoe beleeft u dat? En wat is daar volgens u de reden van? Wat als u te horen zou krijgen dat uw ouders toch niet (biologisch) uw ouders zijn? Maakt dat iets uit voor uw gevoelens voor hen? Houdt u dan toch nog van hen? Of...?

In dit verhaal komen verschillende betrokkenen aan het woord, met hun ervaringen, vragen en twijfels. De basis voor dit verhaal is het experimentele project dat door professor Herbert van Hoff is de jaren zestig van de vorige eeuw is opgestart. Een project om het menselijk DNA te verbeteren. Was dit ethisch? Was dit dé manier om dit te doen? Werd rekening gehouden met de betrokkenen,

zoals de uit het project geboren kinderen? Bovendien komt dan de vraag terug; wat is dat familie? Is dat een gevoel of een gegeven? En beleeft iedereen dat op een zelfde manier? Daarnaast kan ook een dergelijk project tot misstanden leiden, tot crimineel gedrag zelfs. Enkel en alleen om het voortbestaan van het project te redden.

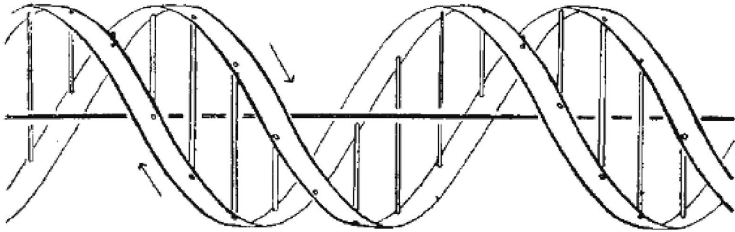
Uiteindelijk is het aan u, lezer, om uw mening te vormen of uw oordeel te vellen.

Oh ja, wat ook is opgevallen, is dat de mannen, de donoren van zaad, ook niet meer dan dat zijn in dergelijke "gevallen". Hoe het met hun emoties gesteld is, blijft een raadsel. Komt dat doordat ze het onderwerp zelf geen aandacht willen schenken? Zo van "We hebben "ons ding" gedaan en "that's it"?"

Belangrijke personages

- Miriam Spigt; vertelster en kind geboren uit project en achterkleinkind Miriam Van 'T Sant
- X; vertelster en kind geboren uit project (coauteur)
- Professor Herbert van Hoff; projectleider DNA-project
- Elvira Polmans; medewerkster en naderhand echtgenote van professor Van Hoff en moeder van zijn kinderen
- Ivan: PR-manager Instituut
- Elsbeth Jans; medewerkster bij het project
- Maarten Sniijders; deelnemer aan het project
- Miriam Van 'T Sant; deelneemster aan het project en overgrootmoeder van Miriam Spigt (coauteur)
- Youri & Sanne; adoptief ouders Miriam Spigt
- Iris, Fleur; zussen Miriam Spigt
- Ralph, Tim en Jeroen; broers Miriam Spigt
- Jan; echtgenoot van overgrootmoeder Miriam Van 'T Sant
- Sonja & Jaap; adoptief ouders X
- Liam; broertje X
- Bert en Esther; tweelingbroertje en -zusje X
- Joep Verbeek; journalist
- Sjoerd Mans; hoofdredacteur van Joep Verbeek
- Els Verbeek; journaliste
- Rebecca; hoofdredactrice Els Verbeek
- Simon Raaimaekers: commissaris
- Martin Vlas; notaris
- Mijnheer Willems; directeur krant Joep Verbeek

DNA

*Desoxyribonucleïnezuur, afgekort als **DNA** (Engels: Deoxyribonucleic acid, het is in het Engels zonder s), is een biochemisch macromolecuul dat fungeert als belangrijkste drager van erfelijke informatie in alle bekende organismen, maar ook in virussen (met uitzondering van RNA-virussen). **DNA** behoort net als RNA tot de nucleïnezuren. Een **DNA**-molecuul bestaat uit twee lange strengen van nucleotiden, die in de vorm van een dubbele helix met elkaar vervlochten zijn. De twee strengen zijn met elkaar verbonden door waterstofbruggen, die steeds twee tegenover elkaar liggende nucleotiden verbinden. **DNA** bevat vier verschillende nucleotiden met de nucleobasen adenine, thymine, guanine en cytosine, die afgekort worden met respectievelijk de letters A, T, G en C. De beide strengen zijn complementair doordat de basen alleen als de basenparen A=T en G≡C kunnen voorkomen. A en T worden door twee waterstofbruggen met elkaar verbonden, G en C door drie waterstofbruggen.*

<https://nl.wikipedia.org/wiki/Desoxyribonucle%C3%AFnezuur>

DNA zelf werd in 1869 al ontdekt door de Zwitser Friedrich Miescher, al kon die vondst toen nog niet naar waarde geschat worden. Het is pas met de ontrafeling van de structuur van de levensbelangrijke molecule dat het enorme belang ervan duidelijk werd. DNA is namelijk de drager van onze genetische informatie, de bouwsteen van leven.

(<https://www.eoswetenschap.eu/natuurwetenschappen/dna-wentelt-al-zestig-jaar>)

Familie

Familie is de groep personen waarmee men direct of indirect door middel van één of meer ouder- kind-relaties is verbonden. Maar het ligt niet altijd in de bloedlijn. Het kunnen ook mensen zijn die jou in hun leven willen. Mensen die jou accepteren zoals je bent en die willen dat je een gelukkig en tevreden mens bent.

(<https://www.tubantia.nl/home/wat-betekent-familie-voor-u~a97df355/>)

"Familie" in de zin van het "gezin".

Soms wordt het begrip "familie" gebruikt om het gezin mee aan te duiden. Met het gezin bedoelt men dan de kernfamilie of de nucleaire familie. De kernfamilie bestaat uit één man en één vrouw (oftewel twee mannen of twee vrouwen), met in voorkomend geval hun kinderen die nog van hen afhankelijk zijn. Bijvoorbeeld man en vrouw met hun minderjarig zoontje. Deze betekenis van het woord "familie" wordt veeleer gebruikt in het Engelse "family" en het Franse "famille". Dergelijke betekenis wordt nauwelijks in het Nederlands gebruikt. In de wet vinden we ook slechts één keer het gebruik van het woord "familie" in de zin van de kernfamilie. Namelijk in artikel 19, 5° van de Hypotheekwet.

Familie in de zin van de grote, uitgebreide of samengestelde familie.

Een tweede betekenis van het woord "familie" is die van de grote familie, samengestelde familie, of uitgebreide familie. Dit is het geheel van gezinsgroepen waartussen een zeer hechte band bestaat. Vaak zal deze band van residentiële aard zijn, m.a.w. waar men verblijft.

Binnenin deze categorie van families kan men nog een verder onderscheid maken tussen:

- De matrilineale familie
- De patrilineale familie
- De generatie familie

Gezinnen van enkele broers die na het overlijden van de vader nog bijeenblijven, en die zo ook een familieverband creëren

Familie in de zin van het geheel van personen met wie een bepaald persoon verbonden is door...

Familie als het geheel van personen met wie een bepaald persoon verbonden is door wettelijke samenwoning, huwelijk, verwantschap en aanverwantschap. Dit is dus een heel persoonlijke benadering van wat familie is. Met dit soort familie houdt de wet onrechtstreeks rekening mee via de hier boven genoemde instellingen. Soms verwijst de wet ook rechtstreeks naar het familiebegrip, echter zal bijna altijd in deze gevallen de "familie" niet worden beschouwd al een groep.

(<https://www.wanted.law/nl/most-wanted/wanted-wiki/wiki/Id/23550/Wat-verstaat-men-onder-familie#:~:text=Familie%20als%20het%20geheel%20van,%2C%20huwelijk%2C%20verwantschap%20en%20aanverwantschap.>)

fa·mi·lie (de; v; meervoud: families)

1 iemands gezamenlijke bloedverwanten

2 groep aan elkaar verwante personen met dezelfde naam: van je familie moet je het maar hebben schertsend commentaar als familie iets onaardigs zegt; van goede familie zijn van voorname afkomst; het zit in de familie het is een eigenschap of kwaal van veel familieleden; (België) een politieke familie twee politieke partijen van dezelfde signatuur aan weerszijden van de taalgrens

3 gezin

4 (biologie) onderdeel van een orde die bestaat uit een of meer geslachten

(<https://www.vandale.nl/gratis-woordenboek/nederlands/betekenis/FAMILIE#.Yzav8XZBzA8>)

Proloog

Begin jaren '60

'Heb je dat gelezen Miriam, dat ze mannen en vrouwen zoeken voor een wetenschappelijk onderzoek? Met later eventueel gratis kost en inwoning. Tenminste wanneer je door de selectie procedure komt'. 'Wil je me kwijt dan?' vraagt ze enigszins boos aan haar moeder, die haar op deze mogelijkheid wijst. 'En wat houdt het precies in, weet je dat ook?'. 'Nou, uhm, iets met dna.' 'En dat is?'. 'Dat weet ik ook niet precies, kind. Maar wie weet, misschien leer je daar een leuke man kennen. En is je toekomst verzekerd.' 'Ik wil mijn eigen toekomst maken, mam, daar heb ik geen man voor nodig. Wel geld.' Miriam nam het blad papier dat haar moeder op de keukentafel had gelegd. Ook bekeek ze de envelop. De brief was heel specifiek per post bij hen terecht gekomen. Dit was geen normale reclamefolder die iedereen kreeg. Dit was heel gericht bij hen beland. Haar ouders hadden beiden aan de universiteit gestudeerd. Haar vader was professor en gaf net als haar moeder les aan een universiteit. Zou dat de reden kunnen zijn waarom zij hiervoor uitgenodigd waren? Werd verwacht dat zij aan de voorwaarden zouden voldoen? Zou de kans groot zijn dat zij deel zou mogen nemen aan het onderzoek? Dat intrigeerde haar wel. En nu?

Een zelfde brief was door de medewerkster van Herbert van Hoff, die toen nog een beginnende dertiger was die in de ban was geraakt van alles dat hij te weten kon komen over DNA, dé bouwstenen blijkbaar van alles dat leeft op onze aarde, naar nog enkele tientallen families gestuurd. Zij had deze gezinnen gedurende een periode van een jaar door zeer intens opzoekwerk weten te vinden. Als enige voorwaarde gold dat beide ouders oftewel een hoge studie of baan of beide hadden. Volgens Van Hoff werd de mogelijkheid tot intelligentie door het DNA bepaald. Hoe

hoger hun studie of baan, hoe hoger de kwaliteit van het DNA was dat daarvoor zorgde.

En zo lazen enkele tientallen landgenoten de tekst van deze brief:

"Beste mijnheer of mevrouw, wenst u mee aan de basis van een nog betere en mooiere toekomst van de mensheid te staan? En daar actief een rol in te spelen? Bent u kind van ouders met een hogere opleiding, zoals Hoge School of Universiteit? Hebben uw ouders een leidinggevende baan of geven deze les aan een Hoge School of Universiteit? Plan dan nu uw toekomst binnen ons project waarin de mogelijkheden van DNA worden bestudeerd en vorm gegeven. U denkt mee over de wijze waarop we het project invullen en over de manier waarop wij allen een mooie toekomst voor de mensheid verzekeren. Heeft u interesse?" Waarna een telefoonnummer en adres werd vermeld.

De medewerkster van Van Hoff, mevrouw Elvira Polmans, was de weken nadat de brieven verstuurd waren, enkel nog bezig met het beantwoorden van vele tientallen brieven en telefoontjes. Dat er reacties zouden komen, was te verwachten geweest. Echter zo veel, daar hadden ze niet op gerekend. Misschien dat mensen de bouw van "de Muur" in Duitsland dusdanig beangstigend vonden dat ze op zoek gingen naar een andere vorm van continuïteit en een soort van veiligheidsgevoel. Mevrouw Polmans en professor Van Hoff waren gedurende zo'n twee maanden bezig met het voeren van gesprekken met mannen en vrouwen, zoals Miriam. Die na vele vragen en twijfels uiteindelijk hadden besloten dat een gesprek nooit kwaad zou kunnen. Van Hoff moest alle zeilen bij zetten om tussendoor de nodige huisvesting te regelen. Plekken waar hij al die mannen en vrouwen onder zou gaan brengen. Tevens moest hij zijn netwerk van medici die hij in zijn studententijd had leren kennen, aanspreken om een actieve rol binnen het project te gaan spelen. Bovendien had hij weer contact gezocht én een positieve reactie

ontvangen, deze keer, met de winnaars van de Nobelprijs voor de ontdekking van DNA. Zij zullen als supervisors voor dit project optreden. En als laatste, maar niet onbelangrijkste, moest hij zijn bankconnecties aanspreken om alles financieel op orde te krijgen. Kortom, ze hadden het met hun tweeën enorm druk. En dat alles om een droom na te jagen.

(Opmerking van coauteur Miriam Spigt: Een droom die een nachtmerrie zou kunnen worden. En uiteindelijk voor een latere generatie ook zou zijn.)

Iedereen die zich voor het project aanmeldde, werd in een woning van het project gehuisvest. Voor eenieder was een slaapkamer beschikbaar. De keuken deelden ze samen. Het was zo een beetje als tijdens haar studententijd. Om beurten kookte iemand en anderen wisten af. Overdag mochten ze naar school of werk, dat door Van Hoff voor iedereen dicht in de buurt van hun woning geregeld was. Niet iedereen was tevreden met wat ze deden, zoals afwasser in een restaurant of schoonmaker in een ziekenhuis. Ze konden hun loon houden en hoefden geen huur te betalen en ook het eten was gratis. Uiteindelijk hielden ze allemaal aan het eind van de maand een heleboel geld over op hun bankrekening.

(Opmerking van de auteur Miriam Spigt: Niet onbelangrijk om te vermelden is, dat een dergelijke bankrekening deel uitmaakte van het concern dat ook het project beheerde.)

Desondanks klaagde niemand, geld is geld. Eens per kwartaal mochten ze, gedurende een weekeinde, hun ouders bezoeken. Tussendoor werd bij hen bloed afgenomen. Wat daarmee gebeurde, wisten ze niet. Daar vertelde niemand iets over. Dat was tot nu toe het enige dat ze van het gehele project merkten, de bloedafname.

(Opmerking van coauteur Miriam Spigt: Oh ja, ook niet onbelangrijk is het feit dat mannen en vrouwen van elkaar gescheiden waren. In een woning woonden mannen of

vrouwen. Na verloop van tijd resulteerde dat bij de vrouwen tot gelijklopende menstruatiecycli, het pas later, in 1971, beschreven McClintock-effect genaamd.)

Van Hoff was tevreden met hoe alles verliep. Uit de bloedstalen bleek dat alle deelnemers gezond waren. Dat was om te beginnen het belangrijkste geweest, voordat ze welke andere verdere stap dan ook zouden zetten. Momenteel namen vijf-en-zeventig vrouwen en tachtig mannen deel aan het project. Een onverwacht hoog aantal, volgens Van Hoff. Zeker voor een dergelijk experimenteel project, dat nog niet eerder door wie dan ook uit was gevoerd. Buiten hem zelf was er ook nog niemand op de hoogte over de wijze waarop het project zich verder zou ontwikkelen. Enkele deelnemers begonnen vragen te stellen over de zinvolheid van hetgeen ze tot nu toe deden. Hij vroeg hen telkens om geduld en zei altijd dat het belangrijk was dat hun veiligheid en gezondheid verzekerd was. Ook het bereiken van het zogenaamde McClintock-effect, dat toen nog niet zo heette en nog niet wetenschappelijk was bevestigd en enkel maar als vermoeden bestond bij enkele wetenschappers, was van groot belang voor het slagen van het project. Uitmuntend DNA moest samen met ander uitmuntend DNA gebracht worden. Bij planten doe je dat door te enten. Bij mensen door te copuleren.

1

2021

Mijn blik is vooruit gericht. Als in een spiegel zie ik een hoofd met kort, zeer kort haar. Een jongen of een meisje of iets daartussenin? Als ik zou moeten schatten, denk ik dat die een jaar of zeventien, achttien of twintig is. Maar ik hoef niet te schatten. Dan ineens wordt een ander hoofd zichtbaar op het scherm, terwijl mijn spiegelbeeld als betoverd naar de rechter bovenhoek verschuift, waar het vele malen kleiner zichtbaar blijft. Binnen enkele minuten schuift het ene na het andere hoofd in mijn scherm. Tientallen melden zich aan voor deze online meeting van lotgenoten.

Om dit te duiden dienen we terug in de tijd te gaan. Ver terug in de tijd, denk aan zo'n zestig jaar. Toen werd een begin gemaakt met iets waar wij, allen gevangen hier in deze schermen én in onze levens, uiteindelijk de dupe van zouden worden. Zelf weet ik dit alles ook maar pas. Ik ben inderdaad tussen de achttien en twintig, negentien jaar om precies te zijn. En al mijn online gesprekspartners schelen amper een tot enkele dagen met mij en elkaar. Ik wist dat ik zelf het gevolg ben van een seksueel moment tussen mijn ouders. Wat daar echter aan vooraf is gegaan, dat is bizar. Zeer bizar. Om dat echt goed te begrijpen zal ik dat ook echt goed uit moeten leggen. En daarvoor hebben we tijd nodig én dienen we, zoals ik net reeds zei, ver terug in de tijd te gaan. Tot aan het begin van jaren zestig, tot de eerste ideeën bij, laat ik die voorlopig maar IEMAND noemen. Toen dus de ideeën bij die iemand in het hoofd kwamen en die daarover na begon te denken. Waarbij die zich baseerde op een ontwikkeling die in de Verenigde Staten reeds in de tweede helft van de negentiende eeuw van start ging, terwijl die in Europa in de jaren zestig en zeventig voorzichtig van de grond kwam. Het zal dan ook niet verbazen dat het echte begin van mijn verhaal en dat van mijn mede deelnemers hier aan deze online meeting, dan plaats zal vinden. Dat ik dit

hier nog eens herhaal, heeft een reden. Namelijk dat het u als lezer écht duidelijk wordt hoe toen al, of misschien moet ik wel zeggen "nog steeds, ondanks de Tweede Wereldoorlog", over de letterlijk en figuurlijke "MAAKBARE MENS" werd nagedacht.

Laat ons dan maar terug gaan in die tijd. De eerder genoemde iemand had over DNA gelezen, nagedacht en onderzoek laten doen. Uit dit alles was die tot de conclusie gekomen dat de juiste DNA combinaties de ideale mens zouden produceren. De vraag was echter hoe aan die ideale combinatie te geraken. Het was hem duidelijk, oh ja, het was inderdaad een "HIJ", het menselijk geslacht dat mijns inziens wel vaker machtsoverwegingen en menselijke goedheid verwart. Want volgens hem, Professor Herbert van Hoff, let op, het is "van" en niet "von". Ik ga er dus niet van uit dat die Herbert van Hoff van Duitse afkomst is. Ja ja, ik weet het, een "von" is zo in een "van" gewijzigd. Ook bij de administratie van overheden. Zeker wanneer daar enkele steekpenningen mee gemoeid zouden zijn. Desondanks ben ik ervan overtuigd dat Herbert geen Duitser is. Of was moet ik intussen zeggen, hij is onlangs overleden. Maar daarover later meer. Nog even, kort, over het al dan niet Duitse staatsburger zijn. Wanneer hij "von" in "van" heeft laten veranderen, waarom heeft hij dan niet ook die tweede "f" laten verwijderen? Om nog meer on-Duits te klinken? Nou ja, het doet er natuurlijk niet echt toe, Duitser of iets anders. Toch wilde ik het hier graag vernoemen om te voorkomen dat u, als lezer, denkt dat ik een vooroordeel tegen die bevolkingsgroep heb, door hier een "iemand" met Duitse "roots" op te voeren, terwijl we over het produceren van de perfecte mens gaan praten, u en ik. Begrijpt u wat ik bedoel? Wat ik echter wilde zeggen was dat ook deze Herbert van mening was dat alles dat hij hiervoor in gang zette én alles dat hij hiermee wilde bereiken enkel en alleen bedoeld was om de mensheid een plezier te doen. Een groot plezier zelfs. Volgens hem zou ieder mens hem daar ooit voor bedanken. Nou, eerlijk?

Ik? Nee, echt niet. Sorry, Herbert. Oh ja, had ik al gezegd dat dat ook voor alle mede online deelnemers gold? Nee? Nou, bij deze dan.

2

Begin jaren '80

'Klaas, is alles gereed om de eerste steen te leggen in september?' 'Zeker professor, die paar weken komen ons nog goed van pas om alles perfect in gereedheid te brengen.' Herbert van Hoff stond over de tekeningen gebogen die een verdere stap zullen zijn in het realiseren van zijn levenswerk. Een werk waar de volledige mensheid hem later voor zal prijzen. Wie weet, zelfs de Nobelprijs voor schenken. En er zal beslist wel iets in de DNA wetenschap naar hem vernoemd worden. Niet dat hij het daar allemaal voor doet. Nee, zeer zeker niet. Maar enige erkenning is en blijft mooi, natuurlijk. Het idee, of nee zelfs de bevestiging te ontvangen niet voor niets geleefd te hebben. Wellicht een standbeeld hier en daar en enkele bustes. 'Professor!' Klaas riep hem terug naar de realiteit. 'U weet zeker dat u de Koning uit wilt nodigen voor die eerste steenlegging?'. Hij knikte volmondig. 'Zeker, Klaas, zeker dat. Dit is het begin van een nieuwe wetenschap en de ontwikkeling van een nieuwe mens. Iets waar een Koning zeker in geïnteresseerd zal zijn. Om te zien hoe zijn onderdanen nog betere mensen worden. Daar kan Zijne Majesteit enkel maar voordelen bij hebben. Bovendien zou hij vereenzelvigd kunnen worden met onze reeds bereikte resultaten. Dat kan enkel maar goed zijn voor zijn ego, hetgeen dan weer afstraalt op ons zelf, ons project én ons land. Waardoor weer meer financiers bereid zijn ons project te steunen.' Hij kijkt nog eens heel tevreden naar het ontwerp van wat hij het "Paleis der Mensheid" genoemd heeft. Of dit ook de formele naam gaat worden, weet hij nog niet. Ivan, zijn PR-manager had over die naam nogal wat bedenkingen. Wat heet, wat bedenkingen. Die zag dat helemaal niet zitten. 'Ik begrijp het wel, Herbert' had hij gezegd. En toen was de befaamde "maar" gekomen, met allerlei uitleg waarom het volgens hem toch niet de juiste naam was. Maar goed, ook daar waren nog enkele weken tijd voor. Op het grote

vel staan in grote lijnen welke vorm zijn "Paleis" zou krijgen. De werktekeningen lagen momenteel in de kluis. Daar had Joshua voor gezorgd, zowel voor de ontwerpen op de tekeningen als dat deze nu in de kluis lagen. Daar was Joshua zo zorgzaam voor als voor zijn kinderen, wanneer hij die gehad zou hebben. Hij ziet de grote zaal in het midden, die voor het grootste deel dienst zal doen als ontmoetings- en eetruimte. Links ervan het woongedeelte voor de vrouwen, rechts dat van de mannen. Eromheen een groot park, afgegrensd met metershoge muren en hekken. Eens binnen, was je niet zo maar weer buiten. Wie besloot om aan dit wetenschappelijk onderzoek en experiment deel te nemen, deed dat voor het grootste deel van het leven. De eerste deelnemers toch, de tweede en derde generatie zullen, naar verwachting minder lang in het "Paleis" verblijven en hun kennis en kunde aan de overige mensen in het land, gevolgd door de rest op de planeet, overbrengen.

3

2021

Priscilla is in huilen uitgebarsten. We zijn intussen anderhalf uur verder. Een anderhalf uur waarin, hoewel we elkaar niet eerder hebben ontmoet, we geen familie van elkaar zijn, we vreemden van elkaar zijn, toch velen hier hún verhaal hebben verteld. En geloof het of niet, ze zijn allemaal hetzelfde en ook hetzelfde als het mijne. Priscilla's verhaal, Youri's verhaal, Stefs verhaal, Ralph, Tom, Jeffrey, Laura, Kim, Hilde, Cindy, Bob enzovoorts. Onze verhalen zijn dezelfde verhalen. En toch huilen we allemaal om ieder ander verhaal. Het gaat namelijk altijd om een ander mens. Een mens die dacht ouders te hebben. Nee, laat ik dat anders formuleren. Een mens die dacht diens ouders te kennen en die ook dacht dat de fysieke ouders ook de biologische ouders zijn. Fout, fout, fout. Allemaal fout. Dan ben je zo rond de negentien jaren jong, denk je aan jouw leven te kunnen gaan werken, inhoud te gaan geven aan jouw wensen en dromen en dan valt alles in duigen. Blijkt alles FAKE te zijn, namaak, niet echt, verzonnen, een droom, nee een nachtmerrie. En kun je helemaal opnieuw beginnen. Maar op negentien kun je niet opnieuw beginnen. Waar moet je beginnen? Wie is je vader? Wie is je moeder? Waar zijn die? Wat doen die? Heb je broers, zussen, neven, nichten, opa en oma, ooms, tantes. Heb je FAMILIE?